

רע"פ 8588/16 - רז משה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8588/16

לפני:
המבקש:
כבוד השופט א' שהם
רז משה

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 1.11.2016, בעפ"ת 21227-07-16, שניתן על ידי כב' השופט ג' גדעון

בשם המבקש: עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון), בעפ"ת 21227-07-16, מיום 1.11.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה באילת (כב' השופט א' ג'רבי) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בת"ד 8243-07-12, הכרעת דין מיום 29.4.2015, וגזר דין מיום 16.6.2016.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: גרימת תאונת דרכים, לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); נהיגת רכב בקלות ראש וברשלנות, לפי סעיפים 62(2) ו-38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); סטייה מנתיב וגרימת חבלה של ממש, לפי תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 38(3) עמוד 1

לפקודת התעבורה; נהיגה במהירות בלתי סבירה, לפי תקנה 51 לתקנות התעבורה, בצירוף סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; ונהיגה במהירות מופרזת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 12.1.2011, בסמוך לשעה 18:03, נהג המבקש ברכב משא ברחוב דרך הרים באילת, במהירות שאינה פחותה מ-89 קמ"ש, שעה שהמהירות המרבית המותרת בקטע הדרך האמור הינה 50 קמ"ש. בהגיעו לצומת ששת הימים (להלן: הצומת), תוך כדי עקומה שמאלה, סטה המבקש מנתיב נסיעתו לנתיב הנגדי, והתנגש עם קטנוע שהיה נהוג בידי ג' (להלן: הנהגת המעורבת). כתוצאה מן התאונה, נגרמו לנהגת המעורבת חבלות של ממש בגופה, בפניה ובראשה, והיא אף נאלצה לעבור ניתוח, ובהמשך נזקקה למעקב אורטופדי.

3. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, וביום 16.6.2016, ניתן גזר הדין בעניינו. לצורך קביעת מתחם הענישה, נתן בית המשפט לתעבורה את דעתו לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהעבירות, ולצורך ב"אכיפת עבירות התנועה, ומיגור נגע תאונות הדרכים בפרט". בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ובנסיבות ביצוע העבירות במקרה דנן, ובכללן "מידת רשלנות גבוהה" של המבקש, אשר נהג במהירות מופרזת ושלא בהתאם לתנאי הדרך, וכן נזקי הגוף הקשים שנגרמו לנהגת המעורבת, העמיד בית המשפט לתעבורה את מתחם הענישה על 3 עד 9 חודשי מאסר "ויותר מכך", וכן פסילת רישיון נהיגה למשך "3 חודשים ועד שנתיים ואף יותר".

לאחר זאת, עמד בית המשפט לתעבורה על הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות. תחילה, התייחס בית המשפט לתסקיר שירות המבחן החיובי שהוגש בעניינו של המבקש, ממנו עולה כי המבקש נטל אחריות על מעשיו, ודאג לשלומה של הנהגת המעורבת. שירות המבחן התרשם כי מדובר באירוע חריג, וכי המבקש, שהינו "בעל מערכת ערכים תקינה", אמנם הפיק ממנו את הלקחים הנדרשים, אך לעתים נוטה לפעול ללא שיקול דעת מעמיק. לאור האמור, ובהתחשב בגילו הצעיר של המבקש (שהיה קטין בעת ביצוע העבירות) מחד, ובעברו התעבורתי הכולל 5 הרשעות קודמות מאידך, דחה בית המשפט לתעבורה את המלצת שירות המבחן להסתפק בצו שירות לתועלת הציבור, והשית על המבקש את העונשים הבאים: 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; פסילה בפועל מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 36 חודשים; 6 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך 3 שנים; 7 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, בתוך 3 שנים מיום גזר הדין, עבירה של גרימת תאונת דרכים עם חבלות של ממש, ויורשע בה; קנס בסך של 1,000 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו; וכן התחייבות כספית בסך של 10,000 ₪, להימנע "מביצוע עבירה נשוא כתב האישום", בתוך שנתיים מיום גזר הדין.

4. המבקש ערער על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וערעורו נדחה, ביום 1.11.2016. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להתערב בממצאיו העובדתיים של בית המשפט לתעבורה, אשר הרשיע את המבקש "תוך קבלת קביעת המומחה מטעמו בדבר מהירות הנסיעה המינימלית של המערער [המבקש] עובר לתאונה - 75.8 קמ"ש [...] ותוך הנחה לטובתו, כאילו הוכחה טענתו בדבר כניסת רכב מאזדה לנתיב נסיעתו". בית המשפט המחוזי הבהיר, כי "אין חולק על כך שהתאונה התרחשה בלב העיר ואין כל ראיה, כי הותרה במקום נסיעה במהירות גבוהה מן המהירות הרגילה בדרך עירונית", והוסיף כי היה על המבקש להאט את מהירות נסיעתו בהתקרבו לצומת, "וודאי נוכח העיקול בדרך". בהמשך לכך, דחה בית המשפט המחוזי את טענת ההגנה בדבר "כשל תכנוני" בדרך, אשר גרם להתרחשות התאונה, בציינו כי "אילו נסע המערער [המבקש] במהירות חוקית, ואילו

הבקשה לרשות ערעור

התאים את מהירות נסיעתו לתנאי הדרך, הרי שיכול היה להבחין בשינוי הנטען ברוחב הדרך ולהאט עוד את מהירות נסיעתו לצורך המשך נסיעה בטוחה". בית המשפט המחוזי אף לא מצא טעם מבורר להתערב בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה, וקבע כי העונש שהושת על המבקש מתחשב בכל השיקולים הצריכים לעניין, ובכללם רשלנותו הגבוהה, והשלכותיה הקשות.

5. ביום 7.11.2016, הוגשה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, היא הבקשה שלפניי. בבקשה לרשות ערעור, טוען המבקש כי עניינו מעלה "נושא עקרוני שטרם נדון ובורר בפסיקה", העוסק ב"שאלת התכנון הלקוי של רוחב נתיב הנסיעה", כאשר "בשונה מרוחב נתיב 'רגיל' כמקובל בכבישי הארץ הרי בזירת התאונה הוגדל משום מה הנתיב מ-3.60 לכדי 4 מטר". בהמשך לכך, נטען כי בית המשפט המחוזי לא נימק את קביעתו לפיה "אילו היה מפחית מהירותו היה יכול לראות את המכשלה". בנוסף, גורס המבקש כי בקשתו מגלה "שאלה אנושית-מצפונית ממדרגה ראשונה", נוכח נסיבותיו האישיות המורכבות, ובכלל זאת האחריות שהלה נושא לטיפול באביו החולה, כפי שפורט בתסקיר המבחן שהוגש לגביו.

דיון והכרעה

6. דינה של הבקשה להידחות. זאת, משהבקשה אינה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא עוסקת בעניינו הפרטני של המבקש גרידא. כמו כן, לא השתכנעתי כי מתעורר במסגרת הבקשה חשש כלשהו מפני עיוות דין או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש בהליך המשפטי (רע"פ 8280/16 אליהו נ' מדינת ישראל (8.11.2016)); רע"פ 8504/16 כוכבי נ' מדינת ישראל (7.11.2016); רע"פ 6860/16 קעטבי נ' ועדה מקומית לתכנון ובניה - עיריית ראש העין (2.11.2016)). עיקר הבקשה נסוב סביב תקיפת ממצאיו העובדתיים של בית המשפט לתעבורה, תוך התעלמות מהתייחסותו של בית המשפט המחוזי להשגות שהעלה המבקש בפניו, בהקשר זה.

אין צריך לומר, כי בקשה לרשות ערעור אינה אמורה לשמש "מקצה שיפורים" לתוצאת הערעור, ועל כך עמדתי פעמים רבות (רע"פ 7296/16 פלוני נ' מדינת ישראל (21.9.2016); רע"פ 6285/16 בן חמו נ' מדינת ישראל (18.8.2016); רע"פ 5910/16 ריף כפר הדולפינים באילת בע"מ נ' רשות הטבע והגנים (15.8.2016)). ביתר שאת אמורים הדברים בענייננו, נוכח הכלל הידוע, לפיו ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, לא כל שכן כאשר המדובר בערכאת ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 5646/16 רג'בי נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה בירושלים (14.8.2016); רע"פ 4675/16 בלוקא נ' מדינת ישראל (18.7.2016); רע"פ 5186/16 אליהו נ' מדינת ישראל (10.7.2016)).

כמו כן, הנני סבור כי העונש שהושת על המבקש הינו עונש ראוי ומאוזן, אשר מבטא התחשבות בכל השיקולים לקולה אשר ניתן לזקוף לזכותו של המבקש, כפי שפורט באריכות בגזר דינו של בית המשפט לתעבורה. וודאי כי אין לומר, כי מדובר בעונש אשר סוטה באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים, באופן שמצדיק את התערבותו של בית משפט זה (רע"פ 7869/16 רבנסרי נ' מדינת ישראל (30.10.2016); רע"פ 7773/16 חננאל נ' מדינת ישראל (26.10.2016); רע"פ 6087/16 אבו דיאב נ' מדינת ישראל (11.8.2016)).

7. אשר על כן, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, ביום 15.11.2016 בשעה 08:00, בהתאם לפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ז' בחשון התשע"ז (8.11.2016).

ש ו פ ט
